

in quarta, potestatem jurisdictionis inseparabiliter cum Paro-

Porro ex his omnibus, quae dicta sunt, facile cognosci potest eorum propositionum falsitas, ejusque temeritas, qui eadem proposuit; haec nimirum adversantur definitioni Tridentinae Synodi, quae non dubitat Episcopos praeter Confirmationis, & Ordinationis Sacramenta, posse alia facere bene multa, quae inferiores Ministri nequeunt: Episcopus a Spiritu Sancto postea regere Ecclesiam Dei, eosque Praebiteris esse Superiores, ac Sacramentum Confirmationis conferre, Ministros Ecclesiae ordinare; atque alia pluraque peragere ipsos posse, quorum functionem potestatem reliqui inferiores ordinis nullam habent.

G. Fromageau.

C A S U S V.

Parochus in exilium actus, & infamis declaratus,

- 1. Rescriptum exilii efficit sacerdotem infamem, & quod inde consequitur, irregularem.
2. Gratia Principis infamiam adimens irregularitatem tollens, & tunc is Sacerdos ad suum ministerium redire potest.
3. Potest quidem Pontifex irregularitatem adimere, & celebrandi Missae veniam huic Sacerdoti concedere; at quoniam in Gallis infamiam adimere nequit, non preterit Praebiter Sacrum facere, nisi ibi, ubi eius exilium actum non erit. Post exilium suum ad Datarium accedere debet, ut ad irregularitatem, quae infamiam effectus est, liberetur.

Q U A E S I T U M.

Senatus Rescripto Parochus novem annorum exilio multatus est. Qua in re queritur a Doctoribus:

- I. An hoc exilium eum infamem efficiat.
II. An haec infamia eum reddat irregularem.
III. Ad quem debeat accedere, hujus censura tollenda causa. Si Rex infamiam tolletet, simul necne irregularitatem de medio tolleret?
IV. Potestne ea tolli ante exilium finem, & hac ratione possitne ille suos Ordines exercere?
V. Si hic Parochus a Romana Curia Rescriptum impetret, quo rediretur, Superior, ad quem directum Rescriptum esset, illudne probare teneretur?

Rogatur Consilium, ut in medium afferat leges, & Canones, quibus articulum decisiones, quae expectantur, praesertim quoad ritum quartum ceterorum gravissimum.

R E S P O N S I O.

Consilium Conscientiae subscriptum, ut ad propositas quaestiones respondeat, existimat:

Quoad primam, hunc Parochum ob exilium, quo per Rescriptum damnatus est, infamem effici cap. infames 3. qu. 7. §. porro, quia cum quis a iudice propter grave delictum reprehenditur, & puniatur, suam famam amittit, & infamis evadit. Glossa cap. vir. §. porro.

Quoad alteram, hac infamia Parochum irregularem fieri, nec posse suorum Ordinum functiones obire, cap. infames 6. qu. 1. Consulti potest Sairus l. 7. cap. 11. de censur.

Quoad tertiam, nisi Rescriptum impugnari possit, solius Regis esse huic Parocho veniam dare, & exilii poenam ante finem remittere, nempe juribus suis omnibus, eidemque, quae ante damnationem gaudebat, conditioni eum restituere; tunc enim nulla amplius adest irregularitas, quia nulla adest infamia; ita sentiant Sairus loco citato n. 15. & complures alii Canonistae, quos assertit Suarez de Censuris, Disp. 48. sect. 2. n. 10. Layman l. 1. tract. 5. de irregul. c. 4. n. 10. Avila de cens. p. 7. disp. 4. dub. 5.

Quoad quartam, Principem, dum infamiam tollit, indirecte irregularitatem tollere, vel ut cesset, efficere, ut proinde Sacerdos suos Ordines exercere valeat, ubi, & quando voluerit; utrum autem Pontifex possit idem beneficium ante exilium finem ipsi concedere, difficultas est, de qua sermo est in response.

Ad quintam, & postremam quaestionem; dicitur ergo Pontifex exilii tempore hunc Parochum ad irregularitatem liberare posse, quo ille suorum Ordinum functiones exerceat. Cum enim irregularitas sit poena Ecclesiastica a iure inflicta, non ea dispensare Pontifex potest; ita Sairus, & plures alii, quos laudat loco supra appellato n. 13. Notandum tamen est

Pontificem non in Dataria hanc dispensationem tribuere, verum in Penitentiaria, ad quam Parochus accedere necesse est, ut celebrandi veniam obtineat; quae quidem venia uti poterit in locis dilatis, ubi ejus exilium notum non est; ejusmodi sane mos est, ac sufficit Penitentiarie dispensationem huic Parocho praesto esse exilii sui tempore, quo elapso ad Datarium fe conierat, ut ab irregularitate, quam infamia attulit, liberetur, quoniam adhuc ea censura subsistat.

Decisum hac die 15. Decembris ann. 1697. G. Fromageau.

C A S U S VI.

Parochus e Capucinorum Ordine absque Superiorum suorum licentia eductus, ut suis optulerat.

- 1. Capucinus e suo Conventu egredi poterit, ut suis Genitoribus indigentibus opem ferat, petita a Superioribus suis venia.
2. Potest Ordinis sui habitum deponere.
3. Episcopus potest eum, recusantibus Superioribus, Parochum creare, eamque ipsi veniam tribuere.
4. Ille vero, quantum quidem per Parochi manus potest, Capucinorum regulam servare debet.

Q U A E S I T U M.

Capicinus, cujus pater, mater, frater, duaeque sorores ante ejus Professionem maxima necessitate premebantur, volens impellerem eis praesto esse, defendendi Ordinis, & Parochia, quae sibi a proprio Episcopo offerretur, administrande veniam a suis Superioribus petiit. Negarunt eam veniam Superiores, polliciti fe centum quinquaginta libras annuis ejus Confanguineis largituros. Ille tentiens eam summam imparem esse alimoniae, incolatus, vestitus personarum quatuor aut quinque, quarum ea ratio est, ut operari, & victum labore lucrari nequeant, e Claustro egreditur, habitumque deponit pro facultate, quam habet ex Regula in hac facti speciei, ut nempe veniam a suis Superioribus petere debeat, tamen si minime obtineat.

Nihilominus ipse, quo magis magnisque suam conscientiam in tuto ponat, orat Sorbonae Doctores, ut sequentes quaestiones dirimant.

- Queritur igitur I. an e Claustro egredi poterit, ut suis Parentibus pauperibus optulerat, quin a suis Superioribus veniam scripto exaratum obtinere poterit?
II. An ante egressum poterit sui Ordinis habitum exuere, ut Regula eidem permittit, atque adeo pecuniam possidere de.
III. Denique an obligetur ad jejunia & praes Regulae Capucinorum, quemadmodum antequam Ordinem desereret, iidem adstrictus erat?

R E S P O N S I O.

Consilium Conscientiae subscriptum existimat, Quoad quaestionem primam, Capicinum, cujus pater, mater, duae sorores, & frater tanta premebantur necessitate, ut sine subsidio vivere nequeant, e Monasterio egredi potuisse, ut iis opem ferret, postquam a suis Superioribus veniam petiit, quia hac necessitas ejus Professionem precessit; hac Theologorum communis sententia est, & inter alios Bassai Capucini v. Religio 2. n. 8. Si filius, ejus verba sunt, patre in gravi necessitate consuetus professus fuerit, tenetur egredi, si o aliter subvenire non potest, quia ingredi non poterat obligatione jam contracta. Quoniam igitur ille inter Capucinos perflans suis Confanguineis opem ferre non poterat, egressus veniam Superiores ei concedere debebant; quam iis negantibus, egredi poterit, quoniam Regula expressa in hac rem est, ut in Expositione declaratum est. Optandum quidem foret, scripto a Superioribus ejusmodi veniam eidem concedendam fuisse, quia ea opus habere poterit in foro externo, & ad egressus necessitatem firmius probandam; at cum eam obtinere non quiverit, tranquillo animo esse debet in foro interno, & quod pertinet ad conscientiam, dummodo Guardiano & Provinciae declarationem formalem & juridicam exhibuerit.

Quoad secundam, ex Regulae verbis in Expositione allatis consequens fieri Capicinum potuisse habitum exuere, officio, quod suscipiebat, minime congruentem; nihilominus Basfais, qui sine Capucinorum regulam non ignorat, indiscriminatim & generatim pronunciat Regularem debere ad Pontificem confugere, ut deponendi habitus dispensationem obtineat: Notandum tamen, quod filius egressus e Religione habitum Religionis gestare debeat, si gestatio habitus non impeditur a lucro pro Parentum sustentatione. In hac habitus dimissione non potest dispensare Praetura, sed solum Papa. Sanchez hujus pariter sententiae est lib. 4. cap. 20. num. 22. moral. Contat igitur Capicinum ad Romanam Curiam confugere debere, & in supplicatione testari, se, dum habitum abiecit, bene fide,

C A S U S VIII.

Parochus, quem Episcopus abducit a residentia, ut in Dioecesi ejus opera utatur.

- 1. Non potest Episcopus Parochum a residentia, quod sua Parochia praestare tenetur, eximere, quod speret fore, ut ille meliorem operam navet Ecclesiae, quia Residentis Divini Juris est.
2. Cum ea munia cum animarum cura stare non possunt, Episcopus debet Parochum alteri tradere, ut Parochum, qui bene voluerit, officii adliceat.

Decisum in Sorbona hac die 27. Januarii ann. 1698. G. Fromageau.

C A S U S VII.

Parochus Capellam possidentem distitam, & Missis oneratam.

Parochus in Cathedrali, a qua leucarum sex spatio distat, neque possidere Capellam, qua Missarum obligationes adiungas habet, & ut fundationis addita est iis qui huic Ecclesiae incorporati ad perpetuam residentiam obligantur, & nuncupantur continui servitores Ecclesiae.

Q U A E S I T U M.

Orantur Domini Sorbonae Doctores, ut super quaestione, quae sequitur, sententiam dicere velint. Queritur, an Titius Ecclesiae Viennae Allobrogum sex majoribus leucis distans Parochus possidere possit una cum Parochia institutionem Missarum in Viennensi Urbis Cathedrali Ecclesia fundatam, quae sua fundationis titulo iis affecta est, qui eidem Ecclesiae incorporati sunt. Titius pro certo habet, sibi licere eam cum Parochia tunc conscientia possidere, quia cum ejusmodi Beneficium sit simplex natura sua, nec residentiam ullam requirit, potest in ejus administrationem alterum substituere.

Contra stat, habitatus Ecclesiae Viennensis ad aeternam & perpetuam residentiam obligari ejusdem Ecclesiae statuti, & propterea in iidem status nuncupari continui servitores Ecclesiae; id quod efficit, ut Missarum institutiones ipsi affectae per accidens sint incompatibiles cum aliis Beneficiis, quae Residentiam requirunt, non ex natura Beneficii, sed ratione incorporationis.

Fundatorum mens ea fuisse censetur, ut eidem Ecclesiae incorporatis tribuerent, unde commodius subsisterent, quo ipsos actuali & nunquam interrupto servitio devoverent.

R E S P O N S I O.

Theologia Doctores subscripti, qui expositionem hanc viderunt, & expendunt, existimat Titium Ecclesiae ab Urbe Viennensi fe majoribus leucis distans Parochum non posse simul cum Parochia Missarum in Viennensi Ecclesia fundatarum institutionem possidere, licet hujusmodi Beneficium censetur simplex suapte natura, quia illud vi fundationis affectum est habitatus & incorporatis ejusdem Ecclesiae; nec eum modo peccatumur, ejusmodi institutione suscepta, aut retenta, verum etiam locum fore devoluto, quod obtineri possit in ejus gratiam, qui qualitatis fundatione ipsa requisitis instructus esset. Praeterea quod enim id constans est Galliarum jure, sacrosancta Tridentina Synodus ad ipsam generatim proponit sess. 25. de reform. cap. 5. Ratio postulat, inquit Synodus, ut illis, qui bene constituta sunt, contrariis ordinationibus non detrahatur: quando igitur de Beneficiorum quoruncumque conditione aut aliis constitutionibus qualitates aliqua requiruntur, seu certa illi onera sunt iuncta in Beneficiorum collatione, seu in quacumque alia dispositione, eis non derogatur. Et aliter facta praeserta subreptitia censentur. Quod ultro Cardinales hujus Concilii interpretes, & Doctores amplexi sunt, ut ex Barbofa ad hoc Concilium adnotationibus licet intelligi. Quare cum Parochus hic Cathedralis Ecclesiae Viennensis habitatus esse non possit, quia actuali & continuo residentiam sui Praeterea praestare debet, esse vero habitudinis continuum pariter praesentiam requiritur, itaque, qui eas habent, sunt continui servitores Ecclesiae, quibus ejusmodi Missarum institutiones affectae sunt, extra omnem dubitationis aleam positum est, huic Parocho non licere eam, de qua queritur, possidere.

Decisum Parisiis in Sorbona die 14. Februarii ann. 1690. Aug. de Lamer.

